

Мечта за пролет

Някога през 1925г.
Илиенци

Лежа в прахта. Нищо не виждам, а ушите ми само пищят. Може пък някой да пищи до мен – не знам, нищо не виждам. Всичко е в прах. Радвам се, че вече не ми се налага да дишам. В противен случай дробовете ми щяха целите да се напълнят с прах, а това би било голямо неудобство. Не чувствам болка. Само пареща тръпка там, където кръвта ми се среща с пръстта. И как някой продължава да трупа и трупа.

Туп!

Отново пръст, земя и прах

Слънчогледите паднаха

А аз паднах заедно с тях

Не знам кой ден е – забравих да попитам. Не предполагах, че ще ми бъде последен. Ден – неизвестен. Месец – Май. Надявам се някой да знае датата. Иначе ще съм си отишъл някак скришно, някак тайно, някак напразно. А защо ли съм си отишъл? Като се замисля, защо съм бил тук? Когато лежиш по очи, неподвижен, студен, с лице забито във влажната пръст, не можеш да спреш да се питаш. Изглежда така е устроен светът – връхлитат те безброй въпроси, когато време за отговори няма. И все пак, как попаднах тук?

В прахта

На бесилото

В ада

Какво ме доведе до край и ми даде начало?

Въпрос:

За какво ли живях?

За какво ли умрях?

На този ден (неопределен), в този гроб (общ) лежи един човек, който вярваше в нещо (В какво?).

Родих се през една студена зима в Радне махле. Казват, че било невъзможно да си спомням нещо, но аз си спомням студа. Минаха години от онзи Януари. Месеците се

въртяха, сезоните се сменяха, но тази зима никога не свършваше и светът си оставаше все така вледенен и изтръпнал от нея. А аз си мечтаех за пролет.

Мечтаех за новото, прероденото, топлото, истинското. Търсех една душевна чувствителност, една социална действителност, която някак знаех че съществува, но не и къде. Това неведение, това лутане, макар да ме гневеше до болка, ме интригуваше и радваше повече отколкото имам в момента време да опиша. Така заживях в един парадокс от сладко недоволство, и бидейки недоволен от всичко, което не беше за мен истинско, аз бавно, чрез остра критика и видно несъгласие се доближавах до мечтаното.

Живях с непреклонна надежда и още по-непреклонен гняв. Осмелих се да съществувам, после се осмелих да мисля, а най-сетне си позволих и да пиша. Бих искал да кажа, че подбудите ми са били единствено колективни, но ако не бях си позволил да пиша, то надеждата ми щеше да повехне, а гневът ми напълно да ме погуби.

Ще излъжа ако кажа, че съм роден, онази студена зима с отговори. Ще излъжа ако рисувам на себе си един портрет, пълен и свършен, ако сътворя за себе си един образ, безгрешен и лишен от съмнение. Лъжите са, все пак, единствено смислени, само ако след тях за човек следва бъдеще, в което той да бере плодовете им. И понеже за мен, изглежда, такова няма, а ако има, съществуването му подлагам под голямо съмнение, ще кажа истината. Един портрет, един образ на мен самия би бил недовършен, изкривен, непостоянен, наполовина в сянка. Не свършен и студен, а жив и топъл, не безгрешен и вечен, а постоянно променящ се, постоянно прераждащ се. Истински. Онази студена зима се родих не с отговори, а с безброй въпроси.

Аз знам за какво живях.

Аз знам за какво умрях.

На този ден (неопределен), в този гроб (общ), за първи път аз чувствам пролетта. За първи път аз знам, че там където кръвта ми се среща с пръстта, може да има нещо ново, топло, преродено, истинско, живо. Че от смъртта може да се роди живот, от пръстта да поникне надежда, а зимата да последва пролет. Човек, бог, рай, ад, небе, земя, сега, някога – АЗ. Едно. Цяло. Ново. Отново.

Септември ще бъде Май

Земята ще бъде Рай

Мечтата на мойто Начало

Роди ме отново във Край